

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Camelia Coste

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu, Alexandru Botea

Corectură:
Cristina Teodorescu

Copyright © Haralamb Zincă, 1967

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP poate fi consultată
pe siteul Bibliotecii Naționale a României

ISBN: 978-606-9739-00-6

2021

Tipărit la ARTPRINT
www.artprint.ro

HARALAMB ZINCĂ

moartea vine pe bandă de magnetofon

CUPRINS

Capitolul I: <i>Umbrele nopții</i>	5
Capitolul II: <i>Eu îți voi hotărî soarta</i>	31
Capitolul III: <i>Domnul cu fața palidă</i>	51
Capitolul IV: <i>„Cheia de la poarta verde“</i>	85
Capitolul V: <i>Un mort care vorbește</i>	107
Capitolul VI: <i>O mărturisire revelatorie</i>	145
Capitolul VII: <i>Ucis, dar numai pe jumătate</i>	165
Capitolul VIII: <i>Nelu Mătu zis „Pisică“ petrece</i>	199
Capitolul IX: <i>Piese de dosar</i>	239
Capitolul X: <i>Taina cavoului</i>	251
Capitolul XI: <i>Moartea vine cu pași de pisică</i>	277
Capitolul XII: <i>Alo! La telefon spitalul de urgență</i>	295
Capitolul XIII: <i>Mărturisirile amantei</i>	321
Capitolul XIV: <i>Semnalul de alarmă</i>	335
Capitolul XV: <i>Moartea vine cântând</i>	363
Capitolul XVI: <i>Venus din Milo... are brațe</i>	381

Haralamb Zincă (pseudonimul literar al lui Hary Isac Zilberman)
s-a născut pe 4 iulie 1923, la Roman.

Scriitorul a captivat generații întregi de cititori prin cele peste 50 de romane polițiste și de spionaj publicate, dar și prin jurnalele de front și cărțile de cercetare istorică.

Este considerat părintele literaturii de gen din România, *Sfârșitul spionului fantomă* fiind prima carte de spionaj scrisă de un autor român, iar *O crimă aproape perfectă*, prima carte polițistă.

A fost unul dintre cei mai vânduți scriitori români ai epocii sale. Cărțile lui, tipărite în tiraje de 250 000 – 300 000 de exemplare, se epuizau în doar câteva zile. Cazurile inventate de el erau atât de surprinzătoare, încât anchetatorii profesioniști îi cereau sfaturi pentru rezolvarea unor cazuri reale.

A fost distins cu Premiul Asociației Scriitorilor din București – pentru cartea-document *Și a fost ora H* (1971) – și cu Premiul Uniunii Scriitorilor (1976).

A murit, după o lungă suferință, la București, pe 24 decembrie 2008.

Printre cele mai cunoscute romane scrise de Haralamb Zincă, se numără: *Sfârșitul spionului fantomă* (1963), *Taina cavalerului de Dolenga* (1965), *Moartea vine pe bandă de magnetofon* (1967), *Ochii doctorului King* (1968), *O crimă aproape perfectă* (1969), *Crima de la 217* (1970), *Limuzina neagră* (1973), *Un glonte pentru rezident* (1975), *Soarele a murit în zori* (1976), *Mapa cenușie G.R.* (1977), *Dragul meu Sherlock Holmes* (1977), *Toamna cu frunze negre* (1978), *Anotimpurile morții* (1980), *Glonțul de zahăr* (1981), *Destinul căpitanului Iamandi* (1982), *Operațiunea „Soare”* (1984), *Suspecta moarte a lui Mario Campanella* (1991), *Moartea m-a bătut pe umăr* (1993), *Moartea mirosea a Christian Dior* (1997).

I

umbrele nopții

Inginerul Stamatiad simți, dintr-odată, o cumplită durere de cap. Închise, instinctiv, ochii. După un timp, când îi deschise, se uită, mai mult din obișnuință, la ceas. Se făcuse ora unsprezece și, pesemne, iarăși rămăsese singur în tot institutul. Tâmpilele îi zvâcneau ca niște ciocănele de foc, amețindu-l; dacă ar fi încercat să se ridice, cu siguranță că în aceeași clipă s-ar fi prăbușit. Se căută în buzunărelul drept al vestei. Găsi o tabletă pe care o înghiți îngrețoșat. Sorbi de câteva ori din paharul ce se găsea pe birou; apa i se părea sălcie, de-a dreptul scârboasă, și, fără voia sa, se cutremură. Se cufundă din nou în fotoliu și rămase nemișcat, cu ochii închiși; se gândea cu tristețe la sănătatea care i se șubrezise brusc. Până mai ieri, colegii nu-și ascundeau admirația față de forța sa de muncă. Sănătatea lui de fier devenise proverbială. Într-adevăr, nimeni nu-l auzise, vreodată, să se fi plâns măcar de un guturai și, slavă Domnului, lucra la institut de la înființare. Iar acum, de mai bine de trei săptămâni, îl chinuiau niște dureri suspecte de cap, urmate de amețeli și mai suspecte. Simptomele acestea îl înspăimântau, îl trimiteau cu gândul la o boală necruțătoare. Își pierduse somnul și se văzuse nevoit ca, în taină, să-și procure somnifere. Ar fi vrut ca nimeni să nu-i observe suferința. Într-o zi însă, un coleg l-a întrebat: „Ce-i cu tine, Dane? Nu prea arăți bine; ești palid!“ Remarca l-a tulburat. Puțin mai târziu s-a ridicat de la masa de lucru și s-a dus la toaletă, să se uite în oglindă. Colegul avusese dreptate – era tras la față, palid. Totuși, constatarea nu l-a speriat.

Re: „Un fleac, și-a spus, de la somnifere mi se trage. O să plec cu o expediție în munți și o să mă refac repede.“ Se gândise atunci la expediția „U-74“, dar, din păcate, procesele de elaborare și definitivare ale proiectelor de prospecție se prelungea mult prea mult.

Într-un târziu, calmantul își făcu efectul – durerile de cap încetară. Inginerul Stamatiad își cercetă ostent ceasul și constată mecanic că ar trebui să plece acasă. Privi în juru-i; pe chip i se ivi o expresie de consternare ca și când, pe neașteptate, ar fi descoperit un univers străin și dușmănos. Simți cum întunericul nopții, lipit de ferestre, îi strecura în suflet o vagă neliniște, de parcă, dintr-o clipă într-alta, i s-ar fi putut întâmpla ceva. Ce anume? Nu izbutea să-și răspundă. Sentimentul acesta de teamă i se risipi de îndată ce se apucă să strângă de pe birou documentele expediției „U-74“. Când termină, se ridică anevoie din fotoliu, închise dosarul în fișet și se pregăti să plece. Își luă fulgarinul din cuier și ieși. Încuie cu grijă ușa cabinetului, luând cu sine cheia s-o predea portarului. La acest ceas din noapte, clădirea institutului era rece și înfricoșătoare. Străbătu în grabă coridorul și ajunse destul de repede la scara principală. În timp ce cobora, își aminti că-i făgăduise Angelei s-o sune, să-i spună cum se simte și dacă intenționa sau nu să mai treacă pe la ea. Nu întâmplător uitase să-i telefoneze. Nu voia să stea de vorbă cu Angela și nici să treacă pe la ea nu intenționa. Nu pentru că se săturase de legătura lor, ci pentru că, pur și simplu, n-avea chef de nimic.

Cu toate acestea, după ce-i predă portarului cheia, se opri la poartă s-o sune. Portarul se depărtă...

chipurile își găsisese ceva de lucru în hol. Lui Stamatiad nu-i scăpă gestul și aprecie, în gând, bunul-simț al omului. Angela îi răspunse imediat; nu se culcase încă. Îl întreabă dacă rămâne la ea peste noapte. „Hai, vino, te aștept“, îl rugă ea. După ce se scuză într-un mod cu totul neconvingător, Stamatiad o sfătui să nu-l aștepte, să se culce, rugând-o apoi să nu fie îngrijorată de starea sănătății sale. Mai adăugă că e tare obosit și că, în ciuda osteneții, ar dori să se scoale mâine mai de dimineată. Angela nu se supără așa cum se temuse el. Se arată chiar mai înțelegătoare decât în alte dăți, deși nu căuta să-și ascundă o anumită îngrijorare: „Muncești prea mult, îi atrase atenția cu o voce caldă. Fie-ți milă de tine, mai cruță-te și tu un pic“. Înțelegerea manifestată de ea ar fi trebuit să-l mulțumească, îi venea doar în întâmpinare, dar înăuntrul său se petrecu un lucru cam bizar. Ar fi vrut mai curând s-o audă oftând, sau răstindu-se, sau insinuând: „Deci totul s-a terminat... Pașii te duc într-altă parte“. Ea însă îl sfătui cu o grijă aproape maternă: „Bine, Dănuț, du-te și te odihnește. Noapte bună!“ Se desprinsese de telefon nemulțumit de sine, de comportamentul Angelei. Nu, n-ar fi trebuit să o sune.

— Tovarășe inginer, i se adresă portarul în timp ce-i descuia poarta, era cât p-aci să uit. Acum un ceas și mai bine ați fost căutat de un tovarăș.

— La poartă? întreabă Stamatiad înnegurat.

— Da, tovarășe inginer, aici, la mine.

— Ce-a vrut?

— S-a interesat dacă mai sunteți la institut sau dacă ați plecat acasă. I-am spus că sunteți aici, da' că ați dat ordin să nu vă deranjez, oricine ar fi persoana.

— Foarte bine, răspunse Stamatiad indiferent, cu gândul încă la Angela. Noapte bună!

Străzile erau pustii și învăluite în ceață. Îl cuprinsese frigul și se strânse în fulgarinul său subțire. „S-a împăcat repede cu gândul că nu pot să trec pe la ea, își spuse Stamatiad, jignit de cuvintele pline de condescendență ale Angelei. Sigur, acum când sunt bolnav...” Deodată i se năzări că Angela îl înșală. Evident, prea se grăbise să-l expedieze la culcare. Cu câtă și retenie o făcuse! Ah, cinismul femeilor! Îl cunoscuse în câteva rânduri. O, nu ar fi deloc exclus ca, în timp ce conversau la telefon, celălalt, întins leneș pe pat, să asculte, fumând surâzător, sfaturile ei materne. Imaginea asta îl revoltă și ajunsese repede la concluzia că ar fi cazul să se răzbune. „Am să trec chiar acum pe la ea, neanunțat.” Își închipui scena: va urca la etajul cinci, va suna la ușa garsonierei. Ea se va da jos din pat, se va apropia în vârful picioarelor de ușă și-l va zări prin vizor. Bineînțeles, se va apropia și nu-i va deschide, căci nu va avea cum să iasă din situația penibilă în care s-ar fi găsit. „Prostii, se combătu Stamatiad, enervat de ce putea să-i treacă prin minte. N-am niciun motiv s-o bănuiesc.”

Legătura lor ținea de mai bine de cinci ani, în care vreme nu-l întrebasese niciodată când, în sfârșit, se va hotărî s-o ia de nevastă. Nici bani nu-i ceruse vreodată. Se mulțumea doar cu micile lui atenții, vacanțele petrecute împreună, excursiile făcute peste hotare. Se întâlneau când la ea, când la el, după care se despărteau sfioși și parcă înduioșați de propria lor idilă. Imaginea nenumăratelor întâlniri intime îi înmuie sufletul și se întreabă supărat cum de i se năzărise că

Angela îl înșală. „Ai astenie”, îl avertizase nu demult un coleg. „Astenie?!? Ce-i asta? surâsesese Stamatiad flegmatic. Eu și astenia?!? Na-ți-o bună!” Deși înțelegea că stările lui din ultima vreme reprezentau simptome clare ale asteniei, respingea cu încăpățănare ideea existenței unei asemenea boli. „Astenia?!? exclamase el cu superioritate. E o născocire a leneșilor moderni.”

Străbătea acum o stradă îngustă și prost pietruită. Trecea zilnic pe aici. Și cu ochii închiși ar fi izbutit s-o străbată. După aproximativ cincizeci de metri, avea să cotească și să se îndrepte spre bulevard. În seara asta însă strada i se păru mai întunecoasă decât în alte dăți. Aceeași vagă și inexplicabilă presimțire pusese din nou stăpânire pe dânsul. Se opri să-și aprindă o țigară. „O să iau un taxi din Piața Romană”, hotărî, cercetând pentru o clipă ceața și întunericul străzii. Apoi își aminti o istorioară pe care o știa încă din anii copilăriei. Cică trăia odată un om foarte fricos. Până și de propria sa umbră îi era teamă. Când se mai întâmpla uneori să-l prindă noaptea pe drum, începea să vorbească tare, dând de înțeles întunericului că nu era singur. De aceea îi tot striga pe închipuiții săi tovarăși de drum: „Auzi tu, Vasile?” mergea el și striga. „Bă, Ioane, bă!”

Îi veneau în gând tot felul de amintiri stupide. De ce i se făcuse frică de întuneric așa, dintr-odată? „Fii cinstit cu tine și recunoaște că ai astenie. Caută un doctor bun și du-te la el să te consulte.” Concluzia îl nemulțumi. Trase cu sete din țigară. „Fleacuri! N-am nevoie de doctori, ci de o schimbare de aer. Expediția «U-74» e leacul cel mai potrivit”.

Respe Nu vă supărați, îmi permiteți să-mi aprind țigara?

Tresări speriat. Un bărbat, ieșit parcă din zidul unei clădiri, îi tăie calea.

— Mă rog, băigui inginerul și întinse țigara.

Celălalt se aplecă. Stamatiad nu-i zări fața. Izbuti doar să observe că necunoscutul era îmbrăcat într-un loden vechi și că avea pe cap un basc ce avea o calotă mare, ce-i ascundea fruntea. Inginerul îl auzi pufăind din țigară și mulțumindu-i. Trecătorul se depărtă topindu-se în ceață. Numai ecoul blacheurilor de la tocul pantofilor îi mai trăda prezența.

„De unde naiba o fi răsărit?” se întrebă Stamatiad, cuprins de o stranie îngrijorare. „Acum îi aud pașii, dar înainte de a se fi apropiat de mine de ce nu i-am auzit? Nu cumva a stat la pândă? Cu ce scop? Doar așa, ca să-și aprindă țigara?... Sunt un caraghios!” Îi veni să râdă, dar nu izbuti. Nu era destul de convins că întrebările îi aparțineau într-adevăr unui caraghios. Nu-l văzuse pe trecător la față — acesta, evident, se ferise cu multă abilitate. Își aminti subit că, la plecare, portarul îl informase că fusese căutat, dar el nici măcar nu catadicsise să se intereseze de cine anume.

La capătul străzii, când trebui să cotească la stânga, către Piața Romană, avu proasta inspirație să se uite peste umăr. La o distanță nu mai mare de cinci-șase metri i se păru că zărește silueta unui ins. Se opri. Umbra se opri și ea lipindu-se de un zid. Stamatiad grăbi pasul. De teamă, bătăile inimii i se întetiră. Refuză să se mai uite în urmă: știa că insul se ține după dânsul. La început nu-i trecuse prin minte să facă vreo legătură între cel care-l căutase la poarta institutului și urmăritorul său. Asocierea veni însă de

la sine. O tot îndepărta din minte, dar revenea cu încăpățănare. „Cine să mă fi căutat la o oră atât de târzie? M-a căutat și acum mă urmărește. De ce? Dacă are nevoie de mine, mai bine să mă oprească și să-mi spună ce vrea.” Privi brusc peste umăr, gata parcă să-i comunice celui alt păreri sale. Umbra se topise în beznă. Atunci, Stamatiad se opri și cercetă strada cu ceva mai multă stăruință. Urmăritorul, într-adevăr, dispăruse. Își reeăpătă dintr-odată stăpânirea de sine. „Oboseala, numai ea e de vină”, conchise și își văzu liniștit de drum. „La vârsta ta, să-ți fie frică de întunerice și nu știu cum...” Își aminti de o expediție întreprinsă cu ani în urmă. Din vina lui se pierduse atunci de restul expediției și se văzuse nevoit să rătăcească noaptea pe coclaurii munților, în căutarea unui culcuș. Bezna, țipătul fiarelor, al păsărilor de noapte nu-l înspăimântaseră nici măcar o clipă...

În Piața Romană, ceața i se păru mai puțin densă. Traversă înveselit bulevardul și se îndreptă către stația de taxiuri. Urcă într-o Volgă, îi dădu șoferului adresa și se lăsă în voia mașinii. Aparatul de radio era deschis: o orchestră cânta un twist îndrăcit. Stamatiad îl iscodi pe șofer cu coada ochiului: conducea parcă în ritmul melodiei. „Ce tânăr el!” se bucură el ca de o mare descoperire. Muzica, prezența acestui șofer tânăr și vesel îl desferecau, puțin câte puțin, din starea de încordare. Închise ochii. Muzica ascultată astfel i se păru și mai odihnitoare și ar fi dorit ca drumul să țină cât mai mult. Din păcate, ajunse prea repede pe strada Cri...

— La ce număr? îl întrebă șoferul.

— Pe dreapta, la 14.

Casele dormeau cu ferestrele stinse. Mașina opri în dreptul unui bloc vechi, cu patru etaje. Stamatiad plăti.

— Nu vrei să urci la mine să bem un coniac? propuse inginerul pe neașteptate.

— Glumiți, tovarășe, surâse șoferul, sunt la volan, muncesc.

— Ah, da, ai dreptate, zise Stamatiad, oarecum mirat că-i scăpase un amănunt atât de simplu. Noapte bună!

Intră în bloc. Scara era luminată de un bec chior. Urcă încet, cu pași moi. Locuia la etajul doi, într-o garsonieră. O pisică trezită din somn se furișă pe lângă el, înfiorându-l. De undeva, nu reuși să stabilească de unde, răzbătea muzica aceleiași orchestre pe care o ascultase în mașină. Se întristă. Își aminti de Angela și îi păru rău că-i refuzase invitația, mai ales, că nu locuia prea departe de institut. Cu siguranță, după atâtea ceasuri de muncă încordată la planurile expediției „U-74“, mângâierile femeii i-ar fi făcut bine. „Ce-ar fi să mă duc acum? Mai pot să prind taxiul. Într-o clipită aș fi acolo.“ Se uită la ceas: trecuse de miezul nopții. Abandonă ideea. Intră în garsonieră. Îl lovi căldura îmbietoare a apartamentului. Aprinse lumina. Își aruncă neglijent fulgarinul pe un scaun, iar când se întoarse spre ușă zări pe podea un plic. În primul moment nu știu ce trebuie să facă — să-l ridice sau să-l lase ca pe un obiect ce nu-i aparținea?... Descumpănirea îi era cu atât mai mare, cu cât știa că, de obicei, corespondența i se lasă în cutia poștală de la intrare. Cine oare, ignorând cutia, a urcat două etaje ca să-i strecoare o scrisoare pe sub ușă? Se uită

temător în juru-i, de parcă în afară de el ar fi putut să se mai găsească și altcineva în încăpere. Ridică plicul. Îl cercetă — era fără adresă și bine lipit. Nedumerirea inginerului crescuse. „O farsă, încercă el să-și explice apariția misterioasă a epistolei; cu siguranță că-i vorba de o farsă.“ Deschise plicul. „N-ar fi mai bine să-l rup?“ gândi Stamatiad. Despături scrisoarea. Avu o reacție spontană de-a dreptul copilărească — izbucni într-un hohot nestăvilit de râs. Autorul scrisorii tăiașe litere din ziare cu o migală demnă de toate laudele, lipise literă lângă literă, alcătuind astfel, cu răbdare, cuvinte, fraze... Reacția următoare îl azvârli însă pe Stamatiad în cealaltă extremă. Încremeni, apoi căzu pradă unui tremur nervos și pâli. „*Domnule Stamatiad, i se adresa autorul ciudatei scrisori, n-am încotro, mă văd nevoit să tulbur liniștea existenței dumitale. Ți-a bătut ceasul! E timpul să-ți primești pedeapsa și să mori. Când, unde și în ce fel vei muri, EU voi hotărî. Mi-e totuna dacă o să mă denunți sau nu. De murit tot vei muri. Când, unde și în ce fel, nu vei afla decât în clipa ACEEA. Noapte bună, domnule Stamatiad!*“

Reciti scrisoarea. Un râs crispat îi strâmbă fața frumoasă, cu trăsături regulate. Fruntea i se îmbrobodi de sudoare. Era prea cald în încăpere. Simțea că se sufocă; își smuci nodul cravatei și-și deschise gulerul cămășii. Gândi că n-ar fi rău să deschidă fereastra, dar nu se clinti din loc. Iscodea scrisoarea fără s-o mai citească, murmurând: „E o farsă... o farsă sinistră. Nici nu poate fi altceva, decât o farsă!“ Aruncă scârbit scrisoarea pe masă: „Ce oameni, domnule! Se țin de prostii. Ce farse sunt în stare să facă!“

Res. Se dezbracă. Intră în baie, își făcu un duș. Biciuirea rece, ca de gheață, a apei avu darul să-i liniștească nervii. „Cine să fie autorul farsei?” Își trecu în revistă colegii, amicii, pentru ca, în cele din urmă, să se oprească, revoltat, la un nume – Boieriu. „El mi-a făcut-o, își spuse, numai el e capabil de așa ceva.” În cadrul institutului, Boieriu trecea drept un ingenios organizator de farse... „Ooo, domnule Boieriu, să vezi dumneata mâine ce porție o să capeți de la mine!”

Reveni în cameră, se băgă repede în pat, stinse lumina și încercă să adoarmă. Se zvârcoli un timp și, tot înjurându-l în gând pe Boieriu, fu pe punctul de a ațipi când țârâitul prelung al telefonului sfredeli liniștea încăperii. Sări speriat din pat, repezindu-se prin întuneric să ridice receptorul. „Alo, da!” rosti el fără vlagă. „Domnul Stamatiad?” întrebă, de la celălalt capăt al firului, glasul unui bărbat. „Da, eu!” I se păru că recunoaște glasul puțin răgușit al lui Boieriu. „Ai primit scrisoarea?”, „Măi, Boieriule, nu ți-ar fi rușine?! Ce te-a apucat? Știi doar cât sunt de ocupat... Dă-o dracului de treabă!” Celălalt asculta și râdea nestinșit de efectele provocate de scrisoare: „Râzi, hai? O să vezi tu ce o să-ți fac mâine la birou!” îl amenință Stamatiad și trânti receptorul.

Se vâri în așternut mai agitat decât se sculase. „Nu e frumos, băiete, zău așa, continuă el să-i vorbească lui Boieriu, în gând. Nu vezi în ce hal sunt? Știi doar că «U-74» nu e problemă ușoară. Să-ți fi ales și tu o altă victimă.” Înțelese că fără un somnifer nu va izbuti să-și găsească somnul. Era prea obosit, dar și prea ațâțat de farsa lui Boieriu. Aprinse veioza. Intră în baie, căută în dulap un somnifer, îl înghiți și se trânti

înapoi în pat. După vreo zece minute adormi buștean, nu înainte de a-și mărturisi cu surprindere: „Parcă nu era glasul lui Boieriu... Semăna mai mult cu al necunoscutului care m-a acostat și mi-a cerut un foc...”

2

Se trezi odihnit. Zări pe masă scrisoarea și se uită la ea chiorăș. „O apreciere cât de cât obiectivă, recunosc el, depinde, în ultimă instanță, de starea sufletească a victimei.” În institut îi puteai număra pe degete pe cei care se mândreau că au izbutit să scape de farsele lui Boieriu. Ce mai, într-o zi trebuia să-i vină și lui rândul. Păcat că farsa îl găsisse obosit, cu nervii zdruncinați.

Trecu în bucătăria micuță a garsonierei și-și prepară o cafea turcească. O bău tot acolo, cu gândul la autorul farsei: „E nevoie de fantezie... de răbdare... Să te apuci să tai litere din ziar și să le lipești! Nu, nu, farsa totuși depășește limitele permise... O punere la punct este absolut necesară!”

În drum spre institut își aminti de acel trecător nocturn. „M-a oprit și mi-a cerut un foc.” Întâlnirea o găsea acum ireală, o născocire a unei minți obosite, și tot o născocire trebuie să fi fost și silueta ce se ținuse în noapte după el. O concluzie se impunea cu toată stringența: să grăbească încheierea lucrărilor „U-74”, să pună în mișcare expediția și s-o urmeze prin munți. „Munca în aer liber, gândi, iată cel mai bun leac împotriva asteniei.”

La institut, animat de propria-i concluzie, se apucă imediat de lucru. „U-74” îl făcu să uite de farsă, de